

[Erhard Jakobsen]

Forbundsrepublikken vil være overladt til enkeltstaterne i det europæiske samarbejde.

Men som sagt: det er hysterisk at gøre dette til et emne, der skal diskuteres med liv og sjæl, for det er ikke noget, som nogen kommer til at tage stilling til foreløbig.

Jeg må sige om hr. Svend Auken's indlæg, at hr. Svend Auken jo ikke sang nær så højt, som han gjorde uden for salen forleden dag, da man var ved at forstyrre forhandlingerne og dronningens tilstedeværelse her med en vældig larm. Det er måske noget, præsidiet kunne tage op til behandling i fremtiden, om det virkelig er noget, man skal tolerere. Folk skal have lov til at demonstrere, men de skal vel ikke have lov til at genere folketingets forhandlinger ganske højtlydt. Demonstrationstrangen kunne vel udskydes til kl. 13. Den behøvede vel ikke nødvendigvis at finde sted samtidig med, at vi herinde fejrer en højtidelig begivenhed, nemlig åbningen af dette høje ting.

Men som sagt: hr. Svend Auken var jo i dag betydelig mere lavmælt, og det klæder ham da absolut.

Der er i den forbindelse sagt noget om, at regeringen siger for lidt om arbejdsløsheden. Det svarede hr. Dyremose netop så udmærket på. Jeg tror, jeg selv har været inde på noget lignende et par gange. Hvis de taler, der i tidens løb er holdt om arbejdsløsheden i dette høje ting og andre steder, kunne skabe bare én eneste arbejdsplads, sikke en beskæftigelse vi så havde her i landet! Men det kan de altså bare ikke. Det er ikke noget, man skal gå rundt og snakke en masse om. Ingen vil bestride, at regeringens politik sigter i en bestemt retning: at skabe større beskæftigelse. Om det lykkes, ja, det kan man have sine politiske meninger om, men sigtet kan ingen være i tvivl om, for det står, som hr. Dyremose sagde, ganske klart og tydeligt i talen.

Hvad angår det, der i øvrigt står om vækst og modernisering, er jeg sikker på, at der er nogle, der i hvert tilfælde ikke misforstår det, ikke mindst dette med moderniseringen, så er det de nuværende offentligt ansatte. Der er ikke én af dem, der vil opfatte det som et angreb på offentligt ansatte og som forsøg på at skære ned. Der er mange af dem, der vil sige: det har vi ventet på i årevis, en mere moderne metode at arbejde efter. Det ved jeg i hvert fald fra min egen tid som borgmester,

at var der noget, vi prøvede på, så var det at komme uden om alle de kantede regler og alle de kantede normer og alt det, man var vant til, hvor en stakkels lærer ved en skole skulle søge om at måtte købe en fodboldnippel eller noget i den retning. Det kunne han ikke bare gøre, det krævedes der en speciel tilladelse til. Det er fjernet for længst, men det er lignende ting, man slås med rundt omkring.

Det har ikke noget at gøre med privatisering eller liberalisering. Den ideologi, der ligger bag ved disse tanker, er en blanding af nødvendighed og så sund fornuft. Der hører det hjemme. Det kan ikke placeres i det almindelige politiske mønster.

Jeg har med tilfredshed noteret, at den ideologi, der i øvrigt lyser ud af statsministrens tale, er en ideologi, der bygger på nogle ganske få sætninger. Den første vil jeg kalde: »Det er en ærlig sag at tjene penge.« Folk skal ikke forfølges, fordi de er ekstra flittige, gør ekstra meget, vover ekstra meget, gør en ekstra farlig indsats. Det skal de belønnes for. De skal ikke forfølges, hverken skattemæssigt eller på anden måde. Det er det første.

Det andet hænger sammen med dette. Vi prøver at stoppe den lighedsdille, som har præget samfundslivet på en række områder, ikke mindst lovgivningen.

Vi er gået langt i Danmark i retning af at tage fra de rige og give til de fattige. Det tror jeg vi stadig væk er parate til at sige. Den, der har mest, skal naturligvis bidrage mest, skylder samfundet mest. Men det er ikke et led i en straf. Det er ikke sådan, at fordi vedkommende har tjent alle de penge, er vedkommende en slags forbryder, som man skal tage noget fra, helst så meget som muligt; nej, der må en naturlig afvejning til. Hvornår når man det punkt, når det drejer sig om folk i visse indkomstgrupper? Og det er slet ikke de højeste, for vi, der ligger temmelig højt oppe, har normalt noget sjovt arbejde, men der er en masse mennesker på mellemstadiet, der har et arbejde, som ikke er spor sjovt. De har et trist arbejde, et langvarigt arbejde, og de tager ekstraarbejde, som også er trist. Hvis de skal have lyst til det, så skal det offentlige ikke rende med det hele, for så får de ikke lyst til det, og så mister vi den indsats og det initiativ, der ligger bagved.